

Auschwitz

Op de avond van 2 augustus 1941 vond op het plein van het beruchte, Duitse concentratiekamp Auschwitz in het zuiden van Polen het gebruikelijke appèl plaats. Alle gevangenen moesten aantreden; van sectie 14 ontbrak er één: de man had een geslaagde ontsnappingspoging ondernomen.

De commandant van het concentratiekamp werd ingelicht. Toen hij verscheen, zei hij tegen de gedetineerden: ‘Jullie kennen de regels. Iedere keer als een gevangene ontsnapt, worden tien anderen willekeurig uitgekozen en in de isoleercel opgesloten’. Deze cel werd in het kamp niet zonder reden ‘het graf’ genoemd!

De commandant riep tien verschillende gevangenen naar voren; de tiende was nummer 5659, een Pool. Toen hij werd geroepen, trad een andere man in zijn plaats naar voren; hij zei tegen de commandant: ‘Ik ben een katholiek priester, niet getrouwd. Ik wil de plaats van deze man innemen; hij heeft een vrouw en twee kinderen!’

De beweringen van deze priester werden nagetrokken. Alles bleek te kloppen. Daarop zei de officier: ‘Als hij dat zo graag wil, kan hij de plaats van die ander innemen’.

Zijn grootmoedige offer kostte hem het leven!

De Heere Jezus Christus, Gods Zoon, was bereid tot een nog veel groter offer. Hij kwam uit de hemel naar de aarde en stierf hier aan het kruis. Hij nam Gods oordeel over de zonde van de mens op Zich.

Omdat alle mensen zondaars zijn en daarom de eeuwige straf verdienen, maar God ons wél liefheeft en graag wil redden, is Zijn Zoon de grote Plaatsvervanger geworden. En wat zo bijzonder is: de Heere Jezus stierf voor goddelozen, voor mensen die Hem naar het leven stonden! **“Toen wij nog krachteloos waren, is Christus te rechter tijd voor goddelozen gestorven”**. En: **“God bevestigt Zijn liefde tot ons hierin, dat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren”** (Romeinen 5 vers 6 en 8). – Niet voor vrienden, maar voor vijanden gaf Christus Zijn leven!

Wat moet een mens nu doen? Niets anders dan Zijn offer aanvaarden! We zien dat we hebben gezondigd, dat we tegen Gods wil zijn ingegaan. We beseffen dat God dat niet kan laten bestaan, maar ons moet veroordelen, omdat Hij heilig en rechtvaardig is. We kijken naar het kruis en zien dat Zijn Zoon het oordeel al hééft gedragen. En we buigen ons voor God neer, erkennen met berouw onze zonden en mogen geloven dat God ze heeft vergeven!

Zó worden we verlost van onze zonden en van de dreiging van het oordeel. Zélf konden we er niet aan ontkomen, maar Góð heeft de weg geëffend. Daarvoor mogen we Hem bedanken en zeggen:

“God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke Gave!”

(2 Korinthe 9 vers 15)